

На излизане отъ хана съглѣдахъ едно съвсѣмъ ново черкезско седло, съ което много ми се искаше да замѣня моето скъсано, като си мисляхъ, че все едно ще остане въ турски рѣцѣ, но не го взехъ. Слѣдъ три дѣня се срѣцнахъ въ Габрово съ ханджията Томовъ, комуто и разказахъ за моето хазайничание въ хана му и за намѣрението си да взема новото му седло. Томовъ се кѣсаше отъ ядъ.

— Бе, брате, защо не го взехте? извика той. Не само седлото, но ако можяхте да вземете всичко, що бѣхъ оставилъ, щѣхъ да ви бѣда много благодаренъ и то само и само, да не попадне въ рѣцѣтъ на проклѣтитѣ Турци.

Щомъ се наядохъ, опѣтихъ се за бивуака. На улицата ме срѣцна единъ унтеръ-офицеръ отъ дружината и ми каза, че било заповѣдано дружината да трѣгне за Шипка, а отъ тамъ за Габрово, да съпровожда раненитѣ войници. Азъ побързахъ за бивуака, гдѣто и сварихъ дружината вече готова за пѣтъ. Въ 3¹/₂ часѣтъ дружината напустна Казанлъкъ.

Отъ Казанлъкъ до Шипка има тъкмо 10 версти. Пѣтя върви по съвършено равна и открита мѣстность. Само при с. Хасѣтъ, минахме посрѣдъ фруктови градини и Хассовската и Скеречевска корий.

Избѣгналия вчера отъ Стара-Загора народъ се билъ расположилъ между Казанлъкъ и селото Шипка, и за туй сега той, щомъ видѣ, че дружината отива за Шипка, се спустна напрѣдъ, като се стараеше да върви прѣдъ войската. Впрочемъ, не всички можахъ да испрѣварятъ дружината. Мнозина отъ истощение, подъ тежестъта на товара си, едвамъ си влачаха краката. Тѣзи послѣднитѣ проклинаха Турцитѣ и денѣтъ, въ който сж били родени. Натоварени, като добитѣци, бѣха прѣимущественно женитѣ и дѣцата. Напротивъ, нѣкои отъ мъжетѣ не само не носяха нищо на гърба си, но тѣ още и ѣздяха на коне. Това обстоятелство ми направи неприятно впечатление, и азъ не се удържахъ отъ да не исхокамъ такива жестоки мъже и бащи.